

KGZS pošiljala napačne signale

Obvezno članstvo v KGZS je absurd, ki bi ga bilo v družbi, ki se trudi biti demokratična, treba čim prej odpraviti. Pa ne zato, da se v njej ne bi združevalo kakih 30–50.000 preostalih kmetov, ki iz te dejavnosti živijo, pač pa zato, ker vanjo silimo tiste majhne in polmajhne ter na drugi strani tiste velike, organizirane po zakonu o gospodarskih družbah, katerim siljenje v članstvo KGZS nemalokrat predstavlja celo potrebo po inštitutu ugovora vesti, saj zelo odkrito deluje proti njihovim interesom. KGZS je po svoji naravi sindikat, ki po volji nekdanje politike ob tem izvaja še določene javne funkcije, kar je enako, kot če bi Zvezo svobodnih sindikatov združili z Zavodom za zaposlovanje in prek Dursa izterjevali članarino.

Dosedanja naravnost kmetijske politike je koristila predvsem ozki manjšini prejemnikov, ki jim je uspelo zrasti na račun večje rezine subvencijskega kolača, kar pa ni koristilo samooskrbi. Pravzaprav je takšna naravnost osiromašila resne tržne proizvajalce, ki nosijo večino bremena tržnih nesorazmerij, ob tem pa jim subvencije predstavljajo le manjši del prihodkov.

Zaradi neustrezne kmetijske in nadzorne politike so bili na milost in nemilost prepuščeni surovi globalni tržni logiki, ki ji praktično nihče v Sloveniji ni kos. Tu je KGZS odpovedala, saj je pošiljala napačne signale in podpirala

predvsem ukrepe, ki niso proizvodno naravnani. Namesto kmetijskih podjetij, ki, hočete ali ne, proizvedejo večino tržnih viškov, so se v njeni upravljalški strukturi zasidrali predstavniki župnij in tistih proizvajalcev, katerih prevladujoči interes je proizvajati čim manj, da bi jim lahko ostal čim večji kos subvencijskega kolača.

Le težko bi kdo trdil, da taka neuravnotežena politika ni prispevala k izrazitemu upadanju samooskrbe, saj je orientacija v socialni model kmetijstva sicer populistično všečna, ne pomaga pa pospeševati in ohranjati produkcije, čemur je konec koncev namenjen javni denar. Tudi ko so začele padati posamezne panoge, so se trudili pomoč usmerjati v neučinkovite transferje, ki niso koristili svojemu namenu. Kot politično precej pomemben deležnik z nebitvenimi formalnostmi še vedno ovira uveljavljanje kodeksa o odnosih v tržni verigi, zadnje čase pa tudi priprave na izvajanje zakona o promociji.

Ker je naravnost KGZS drugačna od interesov tržnih proizvajalcev, bi bilo prav, če teh ne bi zakonsko silili v brezkoristno, lahko bi rekli celo sovražno zvezo. Naj bodo njeni člani tisti, ki v njej vidijo korist.

MARKO VIŠNAR, Farme Ihan, d. d.